

SODBA ROBER ZOPER REPUBLIKO SLOVENIJO

SVET EVROPE

EVROPSKO SODIŠČE ZA ČLOVEKOVE PRAVICE

TRETJA SEKCIJA

(Pritožba št.7210/02)

SODBA

STRASBOURG

13. april, 2006

Ta sodba bo postala pravnomočna pod pogoji, navedenimi v členu 44 § 2 Konvencije. Možna je uredniška revizija.

V zadevi Rober proti Republiki Sloveniji, je Evropsko sodišče za človekove pravice (Tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

G. J. HEDIGAN, Predsednik

G. B.M. ZUPANČIČ,

Ga. M. TSATSA-NIKOLOVSKA,

G. V. ZAGREBELSKY

G. E. MYJER,

G. D. T. BJÖRGVINSSON,

Ga. I. ZIEMELE, sodniki,

in G. V.BERGER, kot sodni tajnik Sekcije

na zasedanju za zaprtimi vrati 23. marca 2006 ,

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva izvira iz pritožbe (št. 7210/02) zoper Republiko Slovenijo, ki jo je slovenski državlján, g. Branko Rober (»pritožnik«), vložil na Sodišču v skladu s členom 34 Konvencije za zaščito človekovih pravic in temeljnih svoboščin (»Konvencija«) 11. februarja 2002.

2. Pritožnika je zastopala odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (»Vlada«) je zastopal njen zastopnik, g. L. Bembič, generalni državni pravobranilec.

3. Pritožnik v skladu s členom 6 § 1 Konvencije zatrjuje, da je bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo. Po vsebini se je prav tako pritožil zaradi pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva v zvezi s predolгим trajanjem postopka (Člen 13 Konvencije).

4. Dne 11. junija 2004 je Sodišče sklenilo, da bo Vladi posredovalo pritožbo glede

dolžine postopka in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva s tem v zvezi. V skladu s členom 29 § 3 Konvencije je hkrati sklenilo, da je pritožba dopustna in utemeljena.

DEJSTVA

5. Pritožnik je bil rojen leta 1966 in živi v Topolšnici.

6. Dne 18. septembra 1992 se je pritožnik poškodoval v nesreči pri delu. pritožnikov delodajalec je bil zavarovan pri ZT.

7. Dne 16. novembra 1995 je pritožnik sprožil pravdni postopek pred Okrožnim sodiščem v Celju zoper zavarovalnico ZT in zahteval odškodnino v višini 4.000.000 tolarjev (približno 16.700 evrov) za poškodbe, ki jih je utrpel.

Dne 13. februarja 1997 je bil sodnik, ki je vodil obravnavo, imenovan na Višje sodišče v Celju, zadeva pa je bila dodeljena novemu sodniku.

Med 29. januarjem 1997 in 23. aprilom 1997 je pritožnik vložil štiri pripravljalne spise in/ali dodatne dokazne predloge.

Od petih obravnav, opravljenih med 4. februarjem 1997 in 4. septembrom 1997, ni bila nobena preložena na zahtevo pritožnika.

Na zadnji obravnavi je sodišče sklenilo, da bo izdalo pisno sodbo. Sodba, s katero je bil zavrnjen pritožnikov zahtev, mu je bila vročena 22. januarja 1998.

8. Dne 30. januarja 1998 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju.

Dne 10. junija 1998 je sodišče ugodilo pritožnikovi pritožbi in vrnilo zadevo na sodišče prve stopnje v ponovno obravnavo.

Sodba je bila 8. julija 1998 vročena pritožniku.

9. Med 23. julijem 1998 in 16. januarjem 2002 je pritožnik vložil sedem pripravljalnih spisov in/ali dodatnih dokaznih predlogov.

Med 23. julijem 1998 in 24. januarjem 2002 je vložil šest zahtevkov za določitev naroka za obravnavo.

Od devetih obravnav, opravljenih med 4. majem 1999 in 19. februarjem 2002, ni bila nobena preložena na zahtevo pritožnika.

Med postopkom je sodišče določilo dva sodna izvedenca medicinske stroke.

Na zadnji obravnavi je sodišče sklenilo, da bo izdalo pisno sodbo. Sodba, s katero je bil zavrnjen pritožnikov zahtev, mu je bila vročena 29. aprila 2002.

10. Dne 30. aprila 2002 se je pritožnik pritožil na Višje sodišče v Celju.

Dne 23. oktobra 2003 je sodišče ugodilo pritožnikovi pritožbi in vrnilo zadevo na sodišče prve stopnje v ponovno obravnavo.

Sodba je bila 19. novembra 2003 vročena pritožniku.

Med 26. novembrom 2003 in 10. decembrom 2004 je pritožnik vložil tri pripravljalne spise in/ali dodatne dokazne predloge.

Dne 30. maja 2005 je vložil zahtev, da se določi narok za obravnavo.

Sodišče je zaprosilo imenovane sodne izvedence za dodatno izvedensko mnenje. Postopek še ni zaključen.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV ČLENOV 6 § 1 IN 13 KONVENCIJE

12. Pritožnik se je pritožil zaradi predolgega trajanja postopka. Skliceval se je na Člen 6 § 1 Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih..... v razumnem roku odloča sodišče.«

13. Pritožnik se je po vsebini tudi pritožil, da so bila notranja pravna sredstva, ki so na voljo za predolge pravne postopke v Sloveniji, neučinkovita. Člen 13 Konvencije se glasi:

« Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

14. Vlada se je sklicevala, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.

15. Pritožnik je izpodbijal to navedbo in izjavil, da dosegljiva pravna sredstva niso bila učinkovita.

16. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevama Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji, št. 42320/98, 2. oktober 2001, in Lukenda proti Sloveniji, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade o neizčrpanosti domačih pravnih sredstev, ker je ugotovilo, da pravna sredstva, ki so bila na voljo pritožniku, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi Lukenda, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.

17. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče ugotavlja, da Vlada ni posredovala nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi moralo Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.

18. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu člena 35 § 3 Konvencije. Prav tako tudi ni nedopustna iz katerihkoli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B) Utemeljenost zadeve

1. Člen 6 § 1

19. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 16. novembra 1995, ko je pritožnik vložil tožbo na Okrožnem sodišču v Celju, in se še ni končalo.

Upoštevano obdobje je torej trajalo več kot deset let in dva meseca na petih stopnjah sojenja.

20. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika v sporu (gl. med številnimi drugimi viri, Frydlender proti

Franciji, [GC], št. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

21. Sodišče opozarja, da so bili sklepi izdani na štirih stopnjah, zato ne more sklepati, da so bila domača sodišča nedejavna. Nasprotno, v predmetni zadevi je zamuda nastala predvsem zaradi ponovne proučitve primera. Čeprav Sodišče ne more analizirati pravne kakovosti sodne prakse domačih sodišč meni, glede na to, da je vračanje primerov v ponovno proučitev običajno odrejeno kot posledica napak, ki so jih storila nižja sodišča, da lahko ponovitev takšnih odredb v enem sklopu sodnih postopkov razkrije resno pomanjkljivost v sodnem sistemu (gl. na primer Wierciszewska proti Poljski, št. 41431/98, § 46, 25. november 2003). Vlada ni uspela zagotoviti nobenega pojasnila, ki bi Sodišče pripeljalo do drugačne odločitve.

22. Po preučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da je bilo trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in zato ne izpolnjuje zahteve po »razumnem roku«.

Zaradi tega je prišlo do kršitve člena 6 § 1.

2. Člen 13

23. Sodišče ponovno poudarja, da člen 13 zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatiranje kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz člena 6 § 1 (glej Kudla proti Poljski, [GC], št. 30210/96, § 156, ECHR 2000-XI). Ob tem poudarja, da so bili ugovori in trditve, ki jih je navedla Vlada, že zavrženi v prejšnjih zadevah (glej Lukenda, naveden zgoraj), zato ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi sprejelo drugačno odločitev.

24. Zato Sodišče meni, da gre v obravnavani zadevi za kršitev člena 13 zaradi pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnik mogel pridobiti odločbo, ki bi potrdila njegovo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa člen 6 § 1.

II. UPORABA ČLENA 41 KONVENCIJE

25. Člen 41 Konvencije določa:

» Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje«.

A. Škoda

26. Pritožnik je zahteval 15.000 evrov (EUR) za nepremoženjsko škodo.

27. Vlada je odškodninskemu zahtevku oporekala.

28. Sodišče meni, da je pritožnik gotovo utrpel nepremoženjsko škodo. Na pravični podlagi mu sodišče po tej postavki prisoja 3.900 EUR.

B. Stroški in izdatki

29. Pritožnik je zahteval tudi približno 1.830 EUR za stroške in izdatke postopka pred Sodiščem.

30. Vlada je zahtevku oporekala po višini.

31. Glede na sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov le, če dokaže, da so dejansko in nujno nastali in so bili razumni glede na celoten zahtevek. Sodišče ugotavlja, da so pritožnikovi odvetniki, ki so zastopali pritožnika tudi v zadevi Lukenda (glej zgoraj), vložili skoraj 400 pritožb, ki so razen drugačnih dejstev v bistvu enake kot obravnavana pritožba. Zato Sodišče v obravnavani zadevi ob upoštevanju podatkov, s katerimi razpolaga, in gornjih meril ocenjuje, da je pritožniku razumno prisoditi znesek 1.000 EUR za stroške postopka pred Sodiščem.

C. Zamudne obresti

32. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske Centralne Banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. razglasa, da je pritožba dopustna;
2. razsoja, da je prišlo do kršitve člena 6 § 1 Konvencije;
3. razsoja, da je prišlo do kršitve člena 13 Konvencije;
4. razsoja,
 - (a) da mora tožena država pritožniku v roku treh mesecev od dne, ko postane sodba v skladu s členom 44 § 2 Konvencije pravnomočna, plačati 3.900 EUR (tri tisoč devetsto evrov) za nepremoženjsko škodo in 1.000 EUR (tisoč evrov) za stroške in izdatke, skupaj z vsemi morebitnimi pripadajočimi dajatvami;
 - (b) da se na navedene zneske od dneva, ko poteče rok navedenih treh mesecev, do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji posojilne obrestne mere Evropske Centralne Banke za vse zamujeno obdobje, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
5. zavrne v preostalem delu pritožnikov zahtevek po pravičnem zadoščenju.

Napisano v angleškem jeziku ter posredovano v pisni obliki 13. aprila 2006, v skladu s členom 77 §§ 2 in 3 Pravil Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN
Sodni tajnik Predsednik